

Antoni Millet Abbad

El nou hospital va ser l'oportunitat per recuperar la il·lusió en el projecte

“Sempre cal saber posar-se al lloc de l’altre. I penso que tots plegats vam fer una bona feina. Al Patronat segueixen en la línia; tenim un bon Patronat i tenim una bona Direcció.”

Antoni Millet es va incorporar al Patronat de la Fundació l’any 2001, i en va ser el president des del 2004 fins al 2014. Advocat amb àmplia experiència en el sector financer, va assumir la Presidència del Patronat durant la construcció i la inauguració del nou hospital. Actualment és advocat *of counsel* del despatx MES Advocats de Barcelona i director del Centre d’Estudis Internacionals de la Universitat de Barcelona, a més de president de la Fundació Pere Tarrés.

El sentit de l'humor, que ja s'entreveu en l'acollida distesa i el seu posat jovial, ens acompanya durant tota l'entrevista. És un gran conversador; i no podia ser d'una altra manera, ja que defensa el diàleg i la paciència com a vitals per tirar endavant en moment difícils.

Sindicalista a l'època de la clandestinitat, cap de personal, directiu de "la Caixa" i advocat... què el va portar al Patronat de la Fundació?

Em vaig incorporar al Patronat l'any 2001 perquè em va cridar l'arquebisbe Ricard Maria Carles –al Patronat hi ha quatre representants designats per l'Arquebisbat de Barcelona– i em va dir: "l'he cridat per això de l'Esperit Sant"... i clar, vaig pensar: "què passa amb l'Esperit Sant?". Quan m'ho va aclarir em va canviar la cara... però tampoc gaire, perquè no tenia ni idea que hi havia aquest hospital a Santa Coloma de Gramenet. El fet és que s'havia mort un patró de l'Hospital designat per l'Església (Miquel Billoch, que era advocat i amic meu) i n'havien de nomenar un altre; i l'aleshores presidenta, Esperança Martí, li havia enviat una carta proposant el meu nom. En aquell moment el Patronat estava molt dedicat a buscar finançament per fer les obres del nou hospital i algú va pensar que, com a advocat, em podien proposar a l'arquebisbe i, a més, per la meua experiència en l'àmbit financer van pensar que els podria ajudar a negociar. Vaig entrar per això.

Va ser una època de molts canvis.

Al cap de tres anys va haver-hi una crisi important perquè la presidenta,

l'Esperança Martí, va decidir que marxava d'un dia per l'altre. En Ramon Llibre, que era un patró amb molta experiència en el sector salut, es va oferir per assumir provisionalment la Presidència, cosa que mai li podrem agrair prou... perquè va cobrir un gran buit, ja que l'Esperança Martí era una presidenta molt activa, amb un lideratge fort.

A sobre, l'arribada del primer tripartit, amb el president Pasqual Maragall, va comportar un canvi total, de persones i d'orientació, al Departament de Salut; per tant, dos patrons eren totalment nous... també hi havia hagut eleccions municipals i els representants de l'Ajuntament havien canviat. Pel que fa als representants de la societat civil, van plegar dos dels quatre que formaven part d'aquest grup. Amb tres anys d'antiguitat va resultar que jo era dels més veterans i aleshores es van posar d'acord, l'Arquebisbat, l'Ajuntament i la Generalitat, per proposar que agafés jo la Presidència. I vaig acabar acceptant perquè ja m'havia engrescat prou com per pensar que ho podia fer...

Vam fer un Patronat molt potent; molt divers, amb persones de procedències molt diferents, de coneixements molt diferents, i això va ser molt enriquidor.

Com a president va impulsar les obres del nou hospital.

Jo, quan vaig agafar la Presidència, em vaig trobar amb unes obres d'un hospital nou que estaven en marxa. Amb un altre membre del Patronat, l'Ignasi Torrent, ja havíem trobat finançament; per tant, calia donar-hi un impuls, però el projecte ja estava encarrilat.

I això va possibilitar un gran canvi; perquè en aquella època hi havia un pavelló antic que era per rodar-hi una pel·lícula del segle XVIII... i, al pavelló nou, la gent no hi cabia. Recordo que vaig haver d'anar a urgències el primer dia que em vaig reunir amb els metges perquè estaven fent les obres del nou hospital i hi havia una sorreta que em va fer relliscar i vaig caure de morros; estès a terra amb la cara ensangonada semblava un Sant Crist. I au, només arribar, cap a urgències!

Calia que els professionals recuperessin la il·lusió...

Fer el nou hospital va tenir un efecte molt positiu, a part de les millores tècniques, perquè va ajudar tot el personal a treballar en unes altres condicions i van agafar una il·lusió que era molt important... Perquè havíem heretat de l'època anterior un enfrontament important amb el Comitè d'Empresa. Aquí he de dir que la directora d'aquells anys, la Dra. Maite Esteva, va fer un bon treball perquè va anar renovant la Direcció i vam anar entrant en un clima de més relació i de més discussió. Va agafar el toro per les banyes.

Van fer falta grans dosis de negociació, no?

Recordo èpoques en què estàvem fent la permanent del Patronat i ens entraven els del Comitè d'Empresa, i a fora tot de treballadors amb pancartes... però amb paciència i amb diàleg sempre es poden acostar posicions. Vam fer una reflexió interna i la vam traslladar als representants

sindicals. Al final, a uns i altres ens interessava que els treballadors estiguessin contents i que l'hospital fos sostenible. I això ens va anar molt bé, perquè amb aquest discurs vam arribar a la crisi; i amb la crisi, la retallada del 5%. En ser un hospital concertat era més que qüestionable que es pogués aplicar, però l'havíem d'aplicar perquè els que ens pagaven – el Departament de Salut – a nosaltres ens el va treure... i va haver-hi una època dura de negociacions, de manifestacions, però vam arribar a un acord molt important, amb el compromís del Patronat de mantenir la plantilla i, a canvi, els sindicats acceptaven les disminucions salarials que hi havia hagut, amb el compromís que les aniríem recuperant a mesura que anéssim sortint de la crisi, i això es va fer. Realment, a partir d'aquell moment hi va haver pau laboral. Jo vaig marxar el 2014 però sé que s'ha mantingut aquest clima i la voluntat de parlar de les coses.

Ja veig d'on ha sortit un dels lemes del seu despatx actual: “Visió global, solucions específiques”.

Sempre cal saber posar-se al lloc de l'altre. I penso que tots plegats vam fer una bona feina. Al Patronat segueixen en la línia; tenim un bon Patronat i tenim una bona Direcció. Vam viure un altre moment crític, que va ser el relleu de la gerent. La Dra. Maite Esteva era una directora amb molt carisma, que havia conduït aquest creixement tan important de l'hospital; tenia defensors incondicionals i també detractors... però no deixava indiferent. I aleshores va arribar el nou director, el Dr. Vicenç Perelló –un

home tranquil, serè–, que ha estat tota la vida en el sector però que ve de llocs de gestió... no pròpiament com a metge –amb el handicap que té en aquest sector que no siguis *bata-blanca*– i tot i que ell és traumatòleg, se'l veia una mica com una persona que venia de l'Administració. El cert és que ho va treballar molt bé; va fer una tasca inclusiva, que jo crec que ha donat bons resultats. I com a gran coneixedor del sector salut, ha estat un bon negociador per aconseguir que l'hospital obtingui coses que no sempre són fàcils.

El Patronat va jugar un paper molt important en la relació amb tots els actors, amb l'Administració local.

La ubicació de l'hospital és estratègica, perquè té el barri de Llefia (Badalona) a tocar, però també Sant Adrià de Besòs, a part de l'àrea de Bon Pastor, de Barcelona. Crec que és un dels hospitals que té més pluralitat de cultures i llengües en els pacients que atén. Perquè és una zona amb molta immigració, penso que es troba en un lloc on pot prestar un molt bon servei.

Una altra cosa que es va fer, impulsat per la Dra. Esteva i continuat pel Dr. Perelló, és reforçar les relacions. Històricament, l'hospital havia viscut d'esquena a la seva ubicació; començant per la relació que tenia amb l'Ajuntament de Santa Coloma, amb les associacions de veïns, amb tot el teixit associatiu. S'ha fet una tasca d'implicació amb els problemes de l'àrea, no només de Santa Coloma, sinó també de Sant Adrià, i s'han muntat sessions de prevenció de salut. Que és una tasca que també ha de fer un hospital.

I un altre àmbit fonamental de relacions és el que comporta haver esdevingut hospital universitari. En aquest aspecte també s'ha fet un treball important de relació. La veritat és que estic molt satisfet de l'hospital, i no ja del que vaig deixar, sinó del que hi ha ara.

La representació de l'Església ha condicionat en algun moment decisions sobre temes on la religió té un punt de vista diferent?

Potser més que la religió, determinades maneres d'entendre aspectes morals, no pròpiament la religió... En primer lloc, he de dir que mai no he viscut cap conflicte en aquest sentit, i això és important. Però, a més, en moments difícils –perquè hi ha moments en què es creen polèmiques, sovint més mediàtiques que reals– els representants de l'Església en el Patronat, o jo com a president, havíem hagut de tranquil·litzar les autoritats eclesiàstiques que ho estàvem gestionant amb cura i amb seny. Jo crec que és qüestió de ser transparent, i tenir sentit comú i seny.

El Patronat, en definitiva, fa una mica de paraigües.

Sí, a més de marcar estratègies, el Patronat fa de paraigües de la Direcció. Ha de tenir capacitat de donar resposta als problemes que sorgeixen, però també ha de saber ajudar a reflexionar sobre els nous escenaris.